

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3159/2532

พนักงานอัยการจังหวัดพังงา โจทก์ นายสมบัติ ทวีแสง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.แร่ พ.ศ. 2510 มาตรา 129, พ.ร.บ.แร่ พ.ศ. 2510 มาตรา 152, พ.ร.บ.แร่ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2522 มาตรา 23, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 102 ตร., พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา 27

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยชนแร่ดีบุกซึ่งแต่งและอย่าง แห้งแล้วบรรจุไว้ในกระสอบที่มีน้ำหนักเท่ากันจำนวนถึง 853 กระสอบ จากบนบกลงเรือหางยาวนำไปเก็บไว้บนแพซึ่งจอดอยู่กลางทะเลลึกห่างจากฝั่งถึง 2 กิโลเมตร เพื่อรอเรือใหญ่มาขนต่อไปอีกทอดหนึ่ง โดยแพก็มีเครื่องยนต์ถึง 2 เครื่อง ซึ่งสามารถนำแร่ดีบุกต่อไปยังเรือใหญ่เพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักรได้ง่าย แสดงว่าจำเลยมีเจตนาลักลอบส่งแร่ดีบุกออกนอกราชอาณาจักร และถือได้ว่าเป็นการกระทำที่เลวชั้นเตรียมการแล้ว การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานพยายามลักลอบนำแร่ออกนอกราชอาณาจักร ความผิดฐานพยายามลักลอบนำแร่ออกนอกราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 มาตรา 129, 152 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2522 มาตรา 23 และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, 102 ตรี เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท และการพิจารณาว่าบทกฎหมายใดเป็นบทหนักหรือเบากว่ากันนั้นจะต้องพิเคราะห์จากอัตราโทษจำคุกปรากฏว่าโทษจำคุกตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 มาตรา 152 ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2522 มาตรา 23 กับโทษจำคุกตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 102 ตรี นั้น มีอัตราโทษสูงสุดเท่ากันคือจำคุกไม่เกิน 10 ปี แต่ความผิดฐานพยายามลักลอบนำแร่ออกนอกราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติศุลกากรฯ มาตรา 27 มีอัตราโทษเท่ากับการทำความผิดสำเร็จ ดังนั้น โทษจำคุกตามพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ดังกล่าวจึงหนักกว่าโทษจำคุกตามพระราชบัญญัติแร่ฯ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันมีแร่ดีบุกจำนวน ๘๕๓ กระสอบน้ำหนัก ๓๒,๙๘๓.๕๑ กิโลกรัม ราคา ๗,๐๐๒,๑๖๘.๓๕ บาท ไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และจำเลยทั้งสองได้นำแร่ดังกล่าวไปซุกซ่อนไว้บนแพในทะเลเพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร อันเป็นการพยายามหลบหนีภาษีศุลกากรหลีกเลี่ยงข้อจำกัดในการส่งออกและพยายามลักลอบนำแร่ออกนอกราชอาณาจักร ทั้งจำเลยทั้งสองได้เก็บแร่ไว้บนแพเป็นการฝ่าฝืนประกาศกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๑๗) ฯ ด้วย ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๗, ๑๐๕, ๑๒๙, ๑๓๓ ทวิ, ๑๔๘, ๑๕๒, ๑๕๕ ฯ กฎกระทรวงฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๑๗) พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๒๗, ๓๒, ๑๐๒ ตรีฯ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๐, ๘๓, ๙๐ วรรคกลาง จำเลยทั้งสองรับสารภาพและเงินรางวัลตามกฎหมาย จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ไม่รับของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๒ มีความผิดฐานมีแร่เก็สอง กิโลกรัมไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และเก็บแร่ไว้บนแพอันเป็นการฝ่าฝืนกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๑๗) ฯ การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลาย

บท ให้ลงโทษฐานมีแร่เกินสองกิโลกรัมไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งเป็นบทหนักที่สุด คงปรับจำเลยที่ ๒ เป็นเงิน ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท รับแร่ของกลางและจ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับและเงินรางวัลแก่ผู้จับตามกฎหมายถ้าไม่ชำระค่าปรับให้กักขังเป็นเวลาสองปี นอกจากนี้ก็แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๒ ฐานพยายามนำแร่ดิบซึ่งยังไม่ผ่านศุลกากรออกนอกราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตอีกกระทงหนึ่ง จำเลยที่ ๒ ฎีกาขอให้ยกฟ้องโจทก์ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในชั้นฎีกาว่าจำเลยที่ ๒ มีความผิดฐานมีแร่เกินสองกิโลกรัมไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและเก็บแร่ไว้โดยฝ่าฝืนกฎหมายหรือไม่ และการกระทำของจำเลยที่ ๒ เป็นการพยายามลักลอบนำแร่ของกลางออกนอกราชอาณาจักรด้วยหรือไม่ สำหรับ ปัญหาแรกนั้น... ฯลฯ... กรณีจึงเชื่อได้ว่า แร่ดิบของกลางมิใช่เป็นแร่ที่จำเลยที่ ๒ ชุดได้ในเขตสัมปทานขององค์การเหมืองแร่ทางทะเล ยิ่งเมื่อพิจารณาประกอบคำนายเสริมและนายต้อยที่ยืนยันว่าได้เห็นคนจำนวนหนึ่งขนแร่จากป่าริมฝั่งที่อ่าวจิกลงเรือหางยาวไปไว้บนแพของกลางแล้ว คดีฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยที่ ๒ ได้จัดให้มีการขนแร่จากฝั่งอ่าวจิก จังหวัดพังงา ไปชุกซ่อนไว้ในแพของกลาง ซึ่งในการเก็บแร่ไว้ในแพของกลางโดยไม่ได้รับอนุญาตของจำเลยที่ ๒ เก็บไว้ในลักษณะปกปิดซ่อนเร้น สถานที่เก็บมีฝาปิดชั้นนอกอย่างแน่นหนาแล้วเอาไม้กระดานปิดทับและมีถังน้ำมันวางพรางตาไว้อีกชั้นหนึ่งการกระทำของจำเลยที่ ๒ จึงเป็นความผิดฐานมีแร่ดิบไว้ในครอบครองเกินกว่าสองกิโลกรัมโดยไม่ได้รับอนุญาต และเก็บแร่ในสถานที่เก็บโดยไม่ได้รับอนุญาต ที่ศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยที่ ๒ ในฐานนี้มานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่าการกระทำของจำเลยที่ ๒ เป็นความผิดฐานพยายามส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักรด้วยการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรหรือไม่ได้พิเคราะห์คำร้อยตรีณรงค์ แสงสุริยงค์ รองผู้ว่าราชการจังหวัดพังงา ซึ่งทำหน้าที่ออกปราบปรามเกี่ยวกับการลักลอบนำแร่ออกนอกราชอาณาจักรมาตั้งแต่ยังเป็นปลัดจังหวัดภูเก็ตที่เบิกความอย่างน่าเชื่อถือรับฟังว่า จากประสบการณ์ที่ได้คลุกคลีกับผู้กระทำความผิดที่จะนำแร่ออกนอกราชอาณาจักร พอจะแยกได้เป็น ๔ วิธี วิธีหนึ่งในสี่วิธีก็นำแร่ที่แต่งแล้วไปชุกซ่อนไว้ในแพหรือเรือที่ดุดำแร่อ้อมมาก็จะนำเรือใหญ่มาบรรทุกแร่ที่ชุกซ่อนดังกล่าวนั้นส่งออกนอกราชอาณาจักร เหตุนี้การที่จำเลยที่ ๒ ขนแร่ดิบซึ่งแต่งและอย่างแห้งแล้วโดยบรรจุไว้ในกระสอบน้ำหนักกระสอบละ ๔๐ กิโลกรัมเท่ากัน มีจำนวนถึง ๘๕๓ กระสอบ จากบนบกที่ฝั่งอ่าวจิกลงเรือหางยาวนำไปชุกซ่อนไว้ในลักษณะปกปิด และมีการกระทำเพื่อพรางการเก็บแร่ดิบเป็นอย่างดีบนแพซึ่งจอดอยู่กลางทะเลห่างจากฝั่งถึง ๒ กิโลเมตร ย่อมแสดงให้เห็นเจตนาของจำเลยที่ ๒ อย่างชัดแจ้งว่ากระทำไปเพื่อลักลอบส่งแร่ดิบออกนอกราชอาณาจักร ทั้งขณะที่เจ้าหน้าที่ตรวจพบการกระทำผิดของจำเลยที่ ๒ และยึดแร่ดิบของกลางได้ จำเลยที่ ๒ ได้นำแร่ดังกล่าวออกจากชายฝั่งซึ่งเป็นราชอาณาจักรไทยไปในทะเลลึกมีระยะทางถึง ๒ กิโลเมตรแล้ว และแพของกลางก็มีเครื่องยนต์ถึง ๒ เครื่องซึ่งสามารถนำแร่ต่อไปยังเรือใหญ่เพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักรได้โดยง่าย ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่เลวชั้นเตรียมการแล้ว กล่าวคือ จำเลยที่ ๒ ได้ลงมือนำแร่ดิบที่ยังมิได้เสียภาษีและเงินของต้องจำกัดอกไปนอกพระราชอาณาจักรแล้วแต่กระทำไปไม่ตลอดเพราะต้องนำไปเก็บไว้บนแพกลางทะเลลึกเพื่อรอเรือใหญ่มาขนต่อไปอีกทอดหนึ่ง การกระทำของจำเลยที่ ๒ จึงเป็นความผิดฐานพยายามลักลอบนำแร่ดิบที่ยังมิได้เสียภาษีและเงินของต้องห้ามต้องจำกัดอกไปนอกพระราชอาณาจักรแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหาฐานนี้ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น อนึ่งความผิดฐานพยายามลักลอบนำแร่

นอกราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๒๙, ๑๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๓ และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ มาตรา ๒๗, ๑๐๒ ตรี เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท และการพิจารณาว่าบทกฎหมายใดเป็นบทหนักหรือเบา กว่ากันนั้น จะต้องพิจารณาจากอัตราโทษจำคุกปรากฏว่าโทษจำคุกตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๕๒ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๓ กับโทษจำคุกตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ มาตรา ๑๐๒ ตรี นั้น มีอัตราโทษสูงสุดเท่ากันคือจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี แต่ความผิดฐานพยายามลักลอบนำแร่ ออกนอกราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติศุลกากร มาตรา ๒๗ มีอัตราโทษเท่ากับการทำความผิดสำเร็จ ดังนั้น โทษจำคุกตามพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ดังกล่าวจึงหนักกว่าโทษจำคุกตามพระราชบัญญัติแร่ฯ พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๒ มีความผิดฐานพยายามลักลอบนำแร่ ออกนอกราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๒๙, ๑๕๒ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๓ และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ มาตรา ๒๗, ๑๐๒ ตรี ลงโทษตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ มาตรา ๒๗, ๑๐๒ ตรี ซึ่งเป็นบทหนัก อีกกระทงหนึ่ง ให้ปรับจำเลยที่ ๒ เป็นจำนวนสี่เท่าของราคาของเป็นเงิน ๒๘,๐๐๘,๖๗๓.๔๐ บาท รวมลงโทษปรับจำเลยที่ ๒ จำนวน ๔๓,๐๐๘,๖๗๓.๔๐ บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ หากกักขังแทนให้กักขังมีกำหนด ๒ ปี นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

วิศิษฐ์ ลิขานนท์ · สุพจน์ นาคะพินธุ · ศิลปชัย มัทธูรศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3159/2532>